

[Udenrigsministeren]

hr. Riishøj om, at et flertal i dette folketing, ganske vist i en anden sag inden for de seneste år, tydeligt har tilkendegivet, at man ikke ønsker at anvende handelssanktioner som politisk instrument. Men så vil jeg også medgive hr. Riishøj, at tilfældet Sydafrika er et ganske enestående eksempel, som hr. Riishøj vist kaldte det, og det er jo netop baggrunden for, at man i FN-sammenhæng har gennemført forskellige sanktioner over for Sydafrika, om end ikke så omfattende som dem, vi diskuterer her. Men jeg er enig med hr. Riishøj i, at det sydafrikanske apartheidssystem er enestående og derfor kan påkalde sig enestående reaktioner.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til udenrigsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 83.

Forslag til folketingsbeslutning om ret til tjenestefrihed uden løn for ægtefæller og samlevende til personer udsendt til udlandet for udenrigstjenesten eller internationale organisationer.

Af Pelle Voigt (SF) m.fl.
(Fremsat 7/2 86).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg er i den sjældne, men bestemt glædelige situation at kunne takke SF for et forslag, som lægger op til en løsning af nogle meget væsentlige problemer.

Regeringen er helt enig med forslagsstillerne om behovet for at bedre vilkårene for æg-

tefæller og faste samlevende til medarbejdere, der bliver sendt til udlandet. Kun på den måde kan vi sikre os medarbejdere, der til stadighed vil lade sig forflytte rundt omkring i verden i Danmarks interesse.

Specielt udenrigstjenestens forflyttelsespligt medfører en række arbejdsmæssige og økonomiske problemer for de ansatte, for deres ægtefæller og for deres familier i det hele taget. Det er klart, at den almindelige udvikling i samfundet også har sat sit præg på udenrigstjenesten. Stadig flere af udenrigstjenestens medarbejdere har ægtefæller eller faste samlevende, som har eget arbejde eller egen karriere, noget, der vanskeliggør forflyttelse for ægtefællerne. Og for mange medarbejdere er det selvsagt afgørende, at ægtefællen kan få orlov fra sit arbejde i forbindelse med udsendelse – for at sikre en normal husstandsindkomst, når familien kommer tilbage til Danmark, men så sandelig da også af respekt for en ægtefælles ret til at have sin egen karriere.

Vi mærker meget tydeligt i udenrigsministeriet, hvorledes vanskeligheder for ægtefæller med at få orlov og med at få arbejde ude er med til at sætte grænser for medarbejdernes ønsker om, hvor og hvornår de gerne vil ud. Det er klart, at vi har en meget stærk forpligtelse til og interesse i til hver en tid at sikre den rette bemanding af vore repræsentationer ude, og det gøres bedst, og det gør vi for øvrigt da også helst, med de færrest mulige omkostninger for de involverede ægtefæller og familierne i øvrigt.

Forslaget, som ligger her i dag, lægger op til en ubetinget anerkendelse af medarbejdernes og deres ægtefællers ønske om at tage ud sammen. En anerkendelse af dette ønske vil uden tvivl gøre forflyttelse af medarbejderne lettere, og forhåbentlig vil det også kunne bevirke, at ægtefællers karrieremuligheder bedre bliver opretholdt, og det vil yderligere lette forflyttelserne. Derfor er beslutningsforslaget af meget stor betydning for udenrigstjenestens muligheder for at fungere bedst muligt. Jeg synes, at forslaget danner et godt grundlag for en drøftelse af, hvilke praktiske muligheder vi har for at få løst de problemer, som vi i denne sammenhæng plejer at kalde »ægtefælleproblemer«.

Der er et par elementer i forslaget, som nok fortjener grundigere overvejelser, inden